

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 35/2020
13.05.2020. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Божицара Вујичића, председника већа, Весне Субић, Јелице Бојанић Керкез, Весне Поповић и Гордане Комненић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Анита Нуховић, адвокат из ..., против тужених ББ из ..., чији је пуномоћник Ацо Васојевић, адвокат из ... и Републике Србије, коју заступа Државно правобранилаштво, Одељење у Ужицу, ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж 4765/17 од 20.09.2018. године, у седници већа одржаној дана 13.05.2020. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж 4765/17 од 20.09.2018. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж 4765/17 од 20.09.2018. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Сјеници П 428/16 од 30.05.2017. године, која је потврђена пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж 4765/17 од 20.09.2018. године, одбијен је, као неоснован, тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се тужени солидарно обавезу да му накнаде материјалну штету по основу мање исплаћене зараде за дане 21. и 22.10.2015. године, због неоснованог лишења слободе по решењима ПС Сјеница од 20.10.2015. године, које је тужени ББ својим незаконитим актом донео, а које није постало правноснажно, у износу од 10.000,00 динара, са затезном каматом од 22.10.2015. године до исплате и да надлежном фонду ПИО на досуђени износ уплате доприносе на име и за рачун тужиоца. Ставом другим изреке, одбијен је, као неоснован, тужбени захтев којим је тужилац тражио да се тужени солидарно обавезу да му накнаде нематеријалну штету за претрпљене душевне болове због неоснованог лишења слободе по решењима ПС Сјеница од 20.10.2015. године, чиме су повређена лична права тужиоца, право на слободу, право на углед, част и достојанство, право на психички интегритет, право на миран породични и пословни живот, право на рад, право на одбрану, право на жалбу, право на правично суђење, као и друга загарантована права у износу од по 7.000,00 динара, свакодневно, почев од 20.10.2015. године до правноснажности пресуде, по слободној оцени суда, са затезном каматом од

доспећа до коначне исплате. Ставом трећим изреке, обавезан је тужилац да туженом Бојану Трмчићу накнади трошкове поступка у износу од 22.500,00 динара, а туженој Републици Србији у износу од 6.000,00 динара.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужилац је благовремено изјавио ревизију због битних повреда одредаба поступка и погрешне примене материјалног права, с тим што је предложио да се ревизија сматра изузетно дозвољеном, применом члана 404. Закона о парничном поступку, ради уједначавања судске праксе и новог тумачења права.

Применом члана 404. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ број 72/11...87/18 - ЗПП), посебна ревизија се може изјавити због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која се не би могла побијати ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда, потребно размотрити правна питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права. Према ставу 2. истог члана, испуњеност услова за изузетну дозвољеност ревизије Врховни касациони суд цени у већу од пет судија.

Правноснажном пресудом одлучено је о захтеву тужиоца за накнаду материјалне и нематеријалне штете због неоснованог лишења слободе. О праву тужиоца, судови су одлучили уз примену материјалног права које је у складу са правним схватањем израженим кроз одлуке Врховног касационог суда, у којима је одлучивано о истоветним захтевима тужилаца, са истим или сличним чињеничним стањем и правним основом, а ревизијом се неосновано указује на другачије одлуке судова, јер постојање другачије одлуке не указује нужно и на другачији правни став. Правилна примена права у споровима са захтевом као у конкретном случају, зависи од утврђеног чињеничног стања, због чега не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, као ни потреба уједначавања судске праксе или новог тумачења права. Одлука Врховног касационог суда на коју се ревидент позива, односи се на другачију чињеничну и правну ситуацију због чега се не ради о различитом поступању судова у истој ситуацији. Суд је имао у виду и остале наводе ревизије али је нашао да они не утичу на законитост и правилност побијане пресуде

Како на основу изнетог произилази да у конкретном случају нису испуњени услови из члана 404. став 1. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ број 72/11 и 55/14), Врховни касациони суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Наиме, одредбом члана 403. став 3. ЗПП, прописано је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба ради накнаде штете, поднета је 23.05.2016. године, а вредност побијаног дела правноснажне пресуде је 4.105.000,00 динара (1 евро=122,6305 динара на дан подношења тужбе).

Имајући у виду да се ради о имовинскоправном спору у коме се тужбени захтев односи на новчано потраживање, у коме побијана вредност предмета спора очигледно не прелази динарску противвредност 40.000 евра према средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, то је Врховни касациони суд нашао да је ревизија недозвољена.

На основу члана 413. у вези члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Божидар Вујичић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић